

DASARA 2005.

Božanski govor koji je Bhagavān Sri Sathya Sai Baba održao 7.listopada 2005. godine u Prasanthi Nilayamu

STANOVNIK TIJELA JE SÂM BOG

*U djetinjstvu čovjeka privlači jedino igra
s drugom djecom.
U mladosti, pod utjecajem požude, zasljepljeno luta naokolo u društvu žena.
U srednjoj dobi on se zapliće u mrežu svjetovnosti
duboko uranjajući u zgrtanje bogatstva.
I konačno, kad ostari, još uvijek je pun želja.
Ne razmišlja o Bogu čak ni tada.
Zahvaćen mrežom karme,
nesposoban osloboditi se starih navika,
nesposoban odnjegovati interes za Božji put,
čovjek uzalud gubi svoj dragocjeni ljudski život.*

Utjelovljenja ljubavi, čovjek provodi svoj životni vijek duboko zapleten u traganju za prolaznim stvarima. Zavode ga beskorisne misli, ovisno o stupnju duhovnog rasta kroz koji prolazi. Konačno, shvaća da je zapravo uludo preveo svoj dragocjeni život težeći za beznačajnim. Je li to prava priroda ljudskog bića? Je li to ono što čovjek treba naučiti u životu? Te su aktivnosti kratkotrajne poput vodenih mjehurića. One čovjeku ne donose trajnu sreću. Ludo je trošiti vrijeme na tako beskorisne težnje.

Kad se Bog utjelovi u ljudskom liku, ljudi se pitaju je li rođen kao sva druga bića iz majčine utrobe ili snagom Svoje božanske volje? Činjenica je ova – kad se Bog utjelovi u ljudskom liku, On odabire Svoje roditelje i nastavlja Svoju avatarsku misiju uz pomoć lika koji je uzeo. To se događa u svim razdobljima. Isto se dogodilo i s Gospodom Kṛṣṇom u *dvāparayugi*. On se tada sprijateljio s Pāṇḍavama. Štoviše, bio je njihov prijatelj, filozof i vođa. Neprestano ih je štitiio od spleta zlih Kaurava. Kad su se s njima sukobili na Kurukṣetri, Kṛṣṇa je dao Arjuni ulogu upravljača bojnim kolima – *rathasarati* - te je doveo Pāṇḍave do pobjede.

Kad je rat završio, Gospod Kṛṣṇa je obavijestio braću da će otići u svoju palaču koja se nalazila u Dvāraki¹. Želio je da ga jedan od braće prati na tom putovanju. Kuntī, majka braće Pāṇḍava, predložila je da Kṛṣṇa povede sa sobom Arjunu jer su oni bili naročito bliski. Zato je Kṛṣṇa poveo Arjunu u Dvāraku i tamo mu osigurao sve moguće udobnosti. Arjuna je bio pomalo zbunjen služenjem kojim ga je obasuo Kṛṣṇa pa mu je rekao: "Gospode, kako da od tebe primim služenje?" Kṛṣṇa je odgovorio: "Griješiš, Arjuna! Koga ja služim? Zar tvoje tijelo? Čak i ono pripada meni. Ono nije tvoje. Ja sam zaštitnik svih bića na svijetu. Zato se nemoj zavaravati misleći da si tijelo."

***Tijelo je stvoreno od pet elemenata
i mora prije ili kasnije nestati.
Ali stanovnik tijela se ne rađa niti umire.
On ne pati ni od kakvih vezanosti i vječni je svjedok.
Istinu govoreći, stanovnik tijela – dehi - je sâm
Bog svih bogova – Devadeva.***

¹ Dvārakā – ime luke na indijskoj zapadnoj obali u kojoj je Kṛṣṇa živio. Luka je opisana kao utvrda s devet vrata (dvāra) i također je simbol ljudskoga tijela

"Ja sam taj Bog svih bogova. Ti se poistovjećuješ s tijelom zbog zablude i kažeš *ja*. Ali to nije tvoje pravo Sebstvo. Ti nisi tijelo. Tako dugo dok ćeš se poistovjećivati s tijelom, ostat ćeš individualno biće – *jīva*. Kad jednom nadvladaš tu zabludu, postaješ jedno s vrhovnim Sebstvom. Zato odbaci vezanost za tijelo. Ljudsko tijelo je poput lutke. No čovjek treba obaviti sve svoje karme koristeći tijelo kao instrument. On ima pravo samo obavljati karmu. Cijeli svijet se pokreće zbog karme. Ja upravljam tom kozmičkom igrom, Arjuna!" rekao je Gospod Kṛṣṇa.

Yādave, s kojima je Kṛṣṇa proveo cijeli život, propali su zbog svoga ega i mržnje. Na kraju je i sâm Kṛṣṇa skinuo ljudsku odjeću i otišao u svoje nebesko boravište. Gledajući sve to bespomoćno, Arjuna je neutješno zaplakao. Nesposoban podnijeti odvojenost od svoga dragoga Gospoda, prijatelja, filozofa i vođu, on je jadikovao: "O, Kṛṣṇa, neprestano si me štitio i vodio. Kod koga ću tražiti utočište sada kada si otišao u svoje nebesko boravište?" Napokon, shvativši beskorisnost tugovanja, vratio se u Hastināpuru.²

Grad Dvāraku zadesila je potpuna propast. Svi članovi obitelji Yādava su nestali. Arjuna nije znao što raditi u toj situaciji. Znao je da će ga majka Kuntī pitati kako je Gospod Kṛṣṇa i kako su Yādave. Stotinu i jedno pitanje preletjelo je njegovim umom, ali on ni na jedno nije znao odgovor.

Konačno je Arjuna skupio sve pastirice – *gopike* – i izišao iz Dvārake, kako mu je Bog zapovjedio. Iznenada su Arjunu i pastirice okružile horde šumskih razbojnika. No, Arjuna je užasnut primijetio da ne može ni podignuti svoj luk – *gāndīvu*. To je bilo doista čudno! Veliki ratnik Arjuna koji je u borbi na Kurukṣetri s velikom lakoćom razbio neprijateljsku vojsku sada nije mogao ni podignuti luk! Žalio se na svoju bespomoćnost i molio se Kṛṣṇi: "Kṛṣṇa, što se dogodilo s mojom snagom? Kamo je nestala?" A zatim je sam sebi odgovorio: "Onaj koji mi je dao snagu, sada ju je i uzeo."

Konačno, potpuno bespomoćan i duševno shrvan, zamolio je Kṛṣṇu: "Gospode, moraš sâm štititi svoje pastirice, ja sam bespomoćan." Arjuna je stigao u Hastināpuru samo s nekoliko pastirica koje su se zahvaljujući Božjoj milosti spasile od kandži barbara. Tamo je zatekao ljude u velikoj nevolji. Nije shvaćao razlog njihove tuge.

U međuvremenu je Dharmarāja bio vrlo zabrinut želeći od Arjune saznati kako je Kṛṣṇa. Arjuna je odgovorio: "Ispričat ću ti do u tančine sve što se dogodilo." I majka Kuntī se vrlo brinula želeći saznati kako je Kṛṣṇa pa je pitala: "Sine, je li moj dragi Kṛṣṇa dobro? Molim te ispričaj mi sve što se dogodilo za vrijeme tvoga boravka u Dvāraki." Željela je saznati sve činjenice i Arjuna je morao otkriti istinu. Ispričao je sve o odlasku Kṛṣṇe u njegovo nebesko boravište, kao i sve što se poslije dogodilo. U trenutku kad je Arjuna otkrio da je Kṛṣṇa napustio svoj smrtni omotač, majka Kuntī nije mogla podnijeti tugu; onesvijestila se u visećem krevetu na kojem je sjedila. Dharmarāja je potrčao do nje pokušavši je utješiti riječima: "Majko, dogodilo se ono što je bilo suđeno da se dogodi. Sve su to božanske igre – *līle* – gospoda Kṛṣṇe. Nema nikakve svrhe tugovati zbog tih događaja. Molim te, ustani!" Ali majka Kuntī nije odgovarala. Shvatio je da je napustila svoj smrtni omotač. Stavio je njezinu glavu na svoje krilo i pozvao svu braću. Dao im je upute kako da izvedu posmrtnu obred za majku Kuntī. U isto je vrijeme davao potrebne savjete za krunidbu mladog prijestolonasljednika Parikṣita, koji je trebao postati kralj Hastināpure.

Nakon toga je pozvao Nakulu i Sahadevu i rekao im da izvrše sve pripreme za veliki marš – *mahāprasthāna*³ – braće Pāṇḍava prema Himalaji. Draupadi, kraljica Pāṇḍava, koja je bila svjedok tih priprema, više nije mogla hiniti mir. Ona je teško podnosila dvostruki gubitak – odlazak Kṛṣṇe i iznenadni odlazak majke Kuntī. Dharmarāja je pozvao Arjuna i dao mu upute za kremiranje mrtvog tijela majke Kuntī. Arjuna je izvršavao njegove upute. Braća su se teško nosila s tugom. Neutješno su plakali jer su izgubili svoga dragoga Kṛṣṇu i zato što ih je napustila njihova voljena majka.

Dharmarāja je vodio pogrebnu procesiju noseći vatru u zemljanoj posudi. To je bio običaj i u ono vrijeme. Dok je prolazila pogrebna procesija, podanici Hastināpure nisu mogli zadržati svoje osjećaje. Kad je napokon tijelo majke Kuntī položeno na lomaču na mjestu za spaljivanje, Dharmarāja je potpalio vatru. Nakon nekoliko trenutaka smrtno tijelo majke Kuntī prepušteno je plamenovima, a braća su se vratila kući.

Njihova sljedeća dužnost bila je krunidba mladog Parikṣita. Kakvog li čuda! Oni su izgubili svoju dragu majku, izgubili su svoj životni dah – gospoda Kṛṣṇu, a ipak su sada obavljali pripreme za Parikṣitovu krunidbu sa savršenim mirom i ravnovjesjem. Vrijeme prolazi! I sve što je potrebno mora

² Hastināpura – grad pedeset kilometara sjeveroistočno od Delhija; također simbolizira tijelo

³ mahāprasthāna – doslovno veliko putovanje u smrt

se obaviti. Kraljevstvo Hastināpure mora biti zaštićeno. Razmišljajući tako, svećenici su počeli pjevati *vedske* mantrе koje su bile dio obredа Parikšitove krunidbe. Njega su doveli na dvor, a svećenici su mu stavili krunu na glavu pjevajući mantrе. No on je bio vrlo nesretan i žalio se: "Dragi moji djedovi, svi ste vi veliki kraljevi. Još ste uvijek živi i zdravi. Je li ispravno da ja nosim kraljevsku krunu u vašoj poštovanoj prisutnosti? Kako li sam nevrjedan i beznačajan! Molim vas da netko od vas nosi tu krunu i vlada zemljom."

Braća Pāṇḍave pokušali su uvjeriti Parikšita: "Drago dijete, nas više neće biti ovdje da vladamo kraljevstvom. Mora postojati netko tko će se brinuti za dobrobit podanika. Ti, dakle, moraš prihvatiti tu odgovornost. Treba se pobrinuti za kraljevstvo. Ne smiješ ustuknuti pred svojom dužnošću. Tvoja je dužnost osigurati kontinuitet vladarskih obveza."

Nakon što su objasnili svoju odluku i uvjerali mladog Parikšita u njezinu ispravnost, izvedena je prema odredbama Dharmaraje krunidba Parikšita za kralja Hastināpure. Parikšit se pokorio željama Dharmarāje te na kraju dopustio da se obavi obred krunidbe.

Pāṇḍave su zatim krenuli na veliki pohod prema Himalaji. Pepeo svoje majke potopili su u svetu rijeku Gangu. Zatim su nastavili put prema Himalaji, hodajući jedan iza drugoga. Dharmarāja, najstariji od braće, bio je na čelu povorke. Slijedili su ga Bhīšma, Arjuna, Nakula i Sahadeva. Draupadi, supruga petorice braće, hodala je za njima.

Na putu do Himalaje kraljica Draupadi je prva posustala. Nakon toga je palo četvero braće – Sahadeva, Nakula, Arjuna i Bhīšma. Ali nijedan od njih nije se osvrtao iza sebe za vrijeme marša. Za svakoga od njih to je bilo putovanje prema njihovu konačnom odredištu. Zadnji je ostao Dharmarāja i sam nastavio marš.

Tako su braća završila svoj zemaljski hod. Kad je saznao za njihov odlazak s ovoga svijeta, Parikšita je shvala tuga. Mnogi ljudi, također, nisu mogli podnijeti odvojenost od njih te su i oni napustili svoja smrtna tijela. Činilo se kao da sudbina nije bila naklonjena braći. Tko može razumjeti njezine putove! Nitko osim Boga ne može razumjeti obrat događaja u nečijem životu. Netko može nositi narančastu odjeću, ali to mu neće omogućiti da sazna što mu donosi budućnost.

Pāṇḍave simboliziraju vrline i smionost. Oni su mogli mirno odbaciti svoje smrtnе omotače jer su živjeli uzorno i posvetili svoj život Bogu.

Poput Pāṇḍava, i Parikšit je bio pun vrlina i smionosti. Dok je obavljao svoju kraljevsku dužnost, provodio je vrijeme u prizivanju Božjeg imena – *nāmasmarana*. Kad je preuzeo vladavinu u Hastināpuri, neki su se zli kraljevi udružili i povelili rat protiv njega. Oni su podcijenili njegovu snagu i odvažnost misleći da je mlad i neiskusn. No plemeniti kraljevi priskočili su mu u pomoć. Njihovom pomoći Parikšit je mogao uništiti neprijatelje i potvrditi svoju premoć. Mogao je pobijediti zbog svoje nepokolebljive vjere u Boga. Zato vam često govorim – Bog je vaše jedino utočište bez obzira gdje se nalazite – na vrhu planine, na nebu, u gradu, usred dubokoga mora.

Kad je Parikšit proglašen za kralja, podanici su se bojali kako će mladić uspjeti oblikovati sudbinu kraljevstva. Međutim, pod umješnim vodstvom Kṛpācārye, koji ga je smatrao sinom, Parikšit se dokazao sposobnim kraljem. On je u stopu slijedio Pāṇḍave. Na neko vrijeme napustio je svoje kraljevske dužnosti i otišao na mjesta gdje su Pāṇḍave ostavili svoje smrtnе omotače. Obavio je obred obilaženja oko mjesta gdje su oni ostavili svoja smrtna tijela - *pradakṣinā* - noseći prah s njihovih stopala na svojoj glavi u znak poštovanja.

Pāṇḍave su uzori cijelom svijetu. Njeguјte njihove ideale i posvetite svoj život Bogu. Čovjeka može zadesiti tuga i patnja, ali ga one ne smiju zastrašiti. Samo će se tada moći u njemu manifestirati istinska snaga i moć. Kad slijedite ideale Pāṇḍava, doživjet ćete mir, sreću i napredak.

Studenti, vi ste mladi i još je dug život pred vama. Parikšit je bio mnogo mladi od vas kad se popeo na prijestolje. Međutim, on je prihvatio izazov s čudesnom hrabrošću i vjerom u Boga. On je uzor mladoj generaciji. I vi morate njegovati takvu hrabrost i čvrstinu, morate težiti dobrobiti društva. To je istinski ideal. Molite se Bogu da vas obdari potrebnom snagom da ustrajete. Pāṇḍave su davno napustili svijet, ali njihov ideal je vječan i uvijek svjež. Njeguјte u srcu njihov ideal i pokušajte ga slijediti riječju i djelom.

Utjelovljenja ljubavi, studenti, svi ste vi puni vrlina. Morate biti uzor drugima. Nikad ne popuštajte pred tugom. Budite uvijek neustrašivi. Ne morate robovati drugima. Čvrsto vjerujte da je Bog uvijek s vama, da vas vodi i čuva. S Bogom čvrsto ustoličenim u srcu i s Božjim imenom na usnama, stupajte naprijed i kličite: Jai, jai, jai!